

βουρβουταρίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβούτι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *αρίζω*, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 60.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρας βουρβουταρίζουν ὅς σὸ κιφάλι μ'. Κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τόπου: Τὸ κιφάλι μ' ἄσ' σὰ φτεῖρας βουρβουταρίζει.

βουρβούτι τό, ἀμάρτ. *βουρβούτ'* Α. Ρουμελ. (Καρ.)

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβούνα, ὁ ἰδ.

βουρβουτίζω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβούτι*.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρά ἀπάνον μου βουρβουτίζουνε.

βουρβουτσουλζό τό, Γενοπ. Κόσμ. 210 *βουρβουτσελζό* Κωνπλ.

Λέξις πεποιημένη.

Ὀχλοβοή, ὀχλαγωγία.

Βουργαριά ἡ, Μακεδ. *Βουλγαριά* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. *Βουλγαρία*.

Ἡ χώρα τῶν Βουλγάρων καὶ κατὰ συνεκδοχὴν οἱ κάτοικοι αὐτῆς *Βούργαροι*.

βουργαρίζω Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος*.

Προφέρω τὰς λέξεις κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν προφορὰν: Ὁ δεῖνα τὰ βουργαρίζει τὰ Ρωμαίικα.

βουργάρικα ἐπίρρ. κοιν. *βουργάρ'κα* βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *Βουργάρικος*.

Εἰς τὴν Βουλγαρικὴν γλῶσσαν, βουλγαριστί: Γράφει - μιλάει βουργάρικα.

Βουργάρικος ἐπίθ. κοιν. *Βουργάρ'κος* Θράκ. *Βουργάρ'κους* βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ικος*.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς Βούλγαρον κοιν.: Φρ. *Βουργάρικο* κεφάλι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου καὶ ἀνεπιδέκτου πολιτισμοῦ ἢ πείσμονος) Θράκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βουργάρ'κο* καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα κοιν.: Τὰ μιλάω - τὰ ξέρω τὰ *Βουργάρικα*.

βουργαρίτσα ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) *βουλγαρίτσα* Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίτσα*.

1) Ἡ σίκαλις Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) 2) Τὸ πτηνὸν *Βούργαρος* 5, ὁ ἰδ.

βουργαρο - σύννηθ. *βουργαρον* - βόρ. ιδιόμ.

Θέμα τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος*.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ, σχηματίζονται ὀνόματα δηλοῦντα 1) Τὴν ἐθνικότητα τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, οἷον: *βουργαροδάσκαλος*, *βουργαρόπαππας* κττ.

2) Τὴν κυριότητα ἢ τὴν καταγωγὴν καὶ προέλευσιν, οἷον: *βουργαροκόπαδο*, *βουργαρομηλέα* κττ.

βουργαροδάσκαλος, ἰδ. *βουργαρο* - 1.

βουργαροκόπαδο, ἰδ. *βουργαρο* - 2.

βουργαρομηλέα ἡ, ἀμάρτ. *βουργαρομ'λέα* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τοῦ οὐσ. *μηλέα*. Εἶδος μηλέας, ἡ ὁποία φέρει μῆλα μεγάλα καὶ ξινά.

βουργαρόπαππας, ἰδ. *βουργαρο* - 1.

βουργαροπούλλα ἡ, σύννηθ. *βουργαρόπουλλο* τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τῆς καταλ. - *πούλλα*, - *πουλλο*, δι' ἣν ἰδ. - *πουλλος*.

Τέκνον θῆλυ ἢ ἄρρεν Βουλγάρου.

βουργαρόπουλλο τό, ἀμάρτ. *βουργαρόπ'λλο* Πελοπν. (Κόκκιν.) *γουργαρόπ'λλο* Πελοπν. (Κόκκιν. Λογγ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βούργαρος* καὶ τοῦ οὐσ. *πουλλί*. Τὸ πτηνὸν *Βούργαρος* 5, ὁ ἰδ.

Βούργαρος ὁ, *Βούλγαρος* σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Βούλγαρους Μακεδ. (Βέρ.) κ. ἀ. *Βούργαρος* σύννηθ.

Βούργαρους βόρ. ιδιόμ. *Βούργαρος* Κύπρ. *Βούλγαρης*

Πελοπν. (Σουδεν.) *Βούργαρης* Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ. ἀ.

Βούργαρης Κύπρ. *Βουργάρης* Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ. ἀ.

Βοργάρης Ἀττικ. Στερελλ. (Παρνασσ.) κ. ἀ. - *Λεξ.* Βλαστ.

Γούργαρης Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Θηλ. *Βουλγάρα* σύννηθ.

Βουργάρα σύννηθ. *Γουργάρα* Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόκκιν.

Λογγ. Παππούλ. Συκεά Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. Χατζ.)

Βουργαρίνα Κεφαλλ. *Γουργαρίνα* Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. *Βούργαρος*. Πβ. καὶ ΣΜενάρδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 48.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Βουλγαρίας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Φρ. Σὰν τὸν *Βούργαρον* ἢ ἐν' τέλει *Βούργαρος* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπλήστου, ἀγροίκου, σκαιοῦ καὶ ἀφιλοξένου) Κύπρ. || Παροιμ.

Βούλγαρο ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδιακρίτου καὶ ὀχληροῦ εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις του) Βάρν.

Ὅταν τοῦ γουργουνοῦ ἡ τρίχα γίν' μετὰξ',

τότες κι ὁ Βούργαρος θὰ μάθῃ τὴν τάξ'

(ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου ἀνεπιδέκτου μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Εἶνε Βούλγαρους ἀνάλατους κι κρουμ'δουκέφαλους* (μωρός, ἀνόητος) Βέρ. *Ξέρ' ὁ Βούργαρης ποιὸ 'ν' τὸ κυδωνάτο;* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου μὴ δυναμένου νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀξίαν πράγματός τινος) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) || Ἄσμ.

Πᾶρ' τα, Γουργάρα, μὲ βραδεῖα νὰ κοιμηθοῦμ' ἀδάμα Κεφαλλ.

Ὁ νεὸς ἀποκοιμήθηκε τοῦ *Γουργαρία* τὸ ἀράλες

καὶ τὸ πρῶι σηκώθηκε σὰ μῆλο μαραμμένο

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. (κατ' ἀρχὰς σκωπτικὸν παρων.) ὑπὸ τὸν τύπ. *Βούλγαρης* Κέρκ. Παξ. *Βούργαρης*

Σῦρ. *Βούργαλης* Χίος, ὡς παρων. *Γούργαρης* Πελοπν. (Καλάβρυτ.), ὡς τοπων. *Βούργαρης* Θεσσ. (Ἐλασσ.) τῶν *Βουργάρω* Σίφν. *Βούργαρο* Στερελλ. (Δεσφ.) *Βουργάρο* Κρήτ.

Βουργαρίνα Κεφαλλ. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροίκος, βάρβαρος, ἀπολίτιστος ἢ ἰσχυρογνώμων, πείσμων) σύννηθ.

2) Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Βασαρ.) 3)

Θηλ. *Βουργάρα* ἢ *Γουργάρα*, ἡ χλωρὰ μαύρη Κορινθιακὴ σταφὶς Κεφαλλ. 4) Θηλ. *Γουργάρα*, εἶδος θαλασσίου ὀστράκου Πελοπν. (Συκεά Κορινθ.) 5) Ὑπὸ τοὺς τύπ.

Βούργαρος, *Βουργάρης*, *Βοργάρης*, *Βουλγάρα*, *Βουργάρα* καὶ

Γουργάρα τὸ πτηνὸν μελισσοουργὸς ἢ μελισσοφάγος (me-

gops apiaster) Ἀττικ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πελοπν. (Κόκ-

κκιν.)

6) Ὑπὸ τοὺς τύπ. *Βούργαρος*, *Βουργάρης*, *Βοργάρης*, *Βουλγάρα*, *Βουργάρα* καὶ

Γουργάρα τὸ πτηνὸν μελισσοουργὸς ἢ μελισσοφάγος (me-

gops apiaster) Ἀττικ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πελοπν. (Κόκ-

κκιν.)

